

„WIJ ZIJN DES HEEREN”

De eenige medewerker, die van de oprichting van „Timotheüs” af zijn krachten heeft gegeven, tot op heden, aan den inhoud van ons Blad, is niet meer. Doctor Jacob Voorhoeve uit Dillenburg ontsliep den 14den Mei j.l. in vollen vrede in zijn Heer en Heiland.

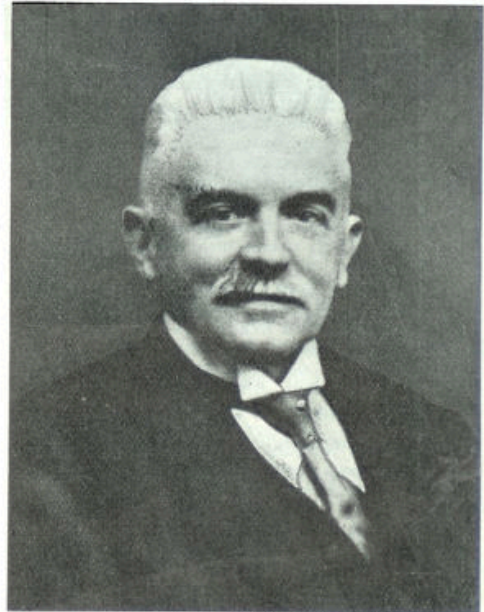
Veertien dagen geleden wees hij op een Schriftwoord, dat hij een halve eeuw geleden aan zijn familie en vrienden toezond bij zijn vertrek (om gezondheidsredenen) naar Denver in Colorado. Romeinen 14 : 8: „Hetzij dan dat wij leven, wij leven den Heere, hetzij dan dat wij sterven, wij sterven den Heere. Hetzij dan dat wij leven, hetzij dan dat wij sterven, *wij zijn des Heeren.*” Dit woord typeert zijn geheele leven; kenmerkt ook zijn heengaan.

Zooals onze trouwe, bekwame medewerker geleefd heeft, is hij gestorven. Zelden heb ik prettiger en nuchterder man gezien dan hij. Altijd vroolijk, vol gezonden humor, gevat. Tegelijkertijd degelijk, godvreezend. Bijna twee-en-veertig-jaar heeft hij aan „Timotheüs” gearbeid, en daarnaast véél ander nuttig werk verricht; het was hem tot het laatst toe een lust om te arbeiden. Zijn onbegrensde energie, werklust en werkkraft, hebben zijn leven, waarin hij zich vanwege zijn zwakke gezondheid in menig opzicht van veel moest onthouden, veraangenaamd. In zijn jonge jaren aangetast door een ernstige ziekte, opgedaan door kouvatten na overwerken, beheerschte hij weldra met zijn krachtigen geest zijn lichaam, en bracht hij de leer, die hij als medicus zoo vaak anderen verkondigde, bij zichzelf in practijk: door zichzelf te beheerschen en verstandig te leven, menschelijk gesproken het leven te verlengen.

Steeds gaf hij een beslist, een helder geluid. Door en door oprecht, deed hij zich niet beter of vromer voor dan hij was. Had hij bezwaren, ook in betrekking tot Gods leiding, dan sprak hij het openlijk uit. Gaf hij zijn adviezen, tientallen jaren door velen gewaardeerd, dan liet hij niet na, er telkens welgemeend bij te voegen, dat men met God moest rekenen. Eerst het koninkrijk Gods zoeken, — dat was van jongsaf zijn leus. Al het andere, zoo het nuttig voor ons is, zal ons dan worden toegeworpen. Immers zij, die gelooven, kunnen zeggen te midden van al wat hun overkomt: *wij zijn des Heeren.*

En nu hij de twee-en-zeventig bereikt had, — een bijzondere genade — leefde dezelfde gedachten in hem met het oog op den dood, dien hij als geneesheer zeer nabij wist. Hij was liever nog wat hier gebleven om te werken. Maar de laatste weken zag hij er met verlangen naar uit, dat de Heer hem kwam halen. Vroeger had hij anderen aangeraden, bij ziekte en slapeloosheid iets uit den Bijbel te lezen en zich vertrouwend met al zijn zorgen den Vader aan te bevelen. Nu deed hij dit zelf in zijn moeilijke omstandigheden. Over zijn geheele wezen, na zijn sterven, lag die overgegevenheid en die stille ziele-rust als uitgedrukt.

Doctor Voorhoeve zal — al behouden we zijn goede, practische geschriften — door velen worden gemist. Zijn heengaan is een *verlies*, niet alleen voor zijn familie en vrienden, maar voor duizenden in verschillende landen, die hij heeft gediend door zijn waarschuwingen en raad-

† Dr J. VOORHOEVE
19 Januari 1865 — 14 Mei 1937

gevingen, door zijn hulp voor lichaam, ziel en geest. Maar zèlf heeft hij *gewonnen*. Na maandenlang door groote benauwheid te zijn geplaagd, heeft hij de eeuwige rust verkregen; een rust, na trouwen arbeid, die wij hem niet misgunnen, hoe gaarne wij hem bij ons zouden hebben gehouden. Ik kan mij Dillenburg, waar ik zoo gaarne kom, niet denken zonder hem. Maar nochtans ben ik blij, dat hij thans tot zijn Heiland is gegaan, tot Wien hij een paar dagen vóór zijn heengaan met ontroerde stem bad: „Herr Jesu, Du weisst dass ich Dich liebe... Nimm mich doch zu Dir!” * En, ik dank God voor dit lange, nuttige leven; voor Zijn goedheid, juist thans, nu het voor onze Duitsche broeders in Christus zoo moeilijk wordt, hem uit zijn zwakke lichaam te hebben verlost. Toen ik hem daar zoo zag liggen in de rouwkamer, zoo zonder eenig spoor van strijd op zijn vriendelijk gelaat, met palmtakken van overwinning en kransen van belooning om hem heen, lééfde voor mij dat Bijbelwoord: *wij zijn des Heeren.* Wat een zegen bij al wat ons treft. In leven en in-sterven des Heeren eigendom!

Dillenburg is in dezen tijd zoo heel anders dan toen Doctor Voorhoeve er vijf-en-veertig jaar geleden kwam. In die dagen alles geestelijk leven, geestelijke vrijheid. Nu, ook voor de kringen waartoe hij behoorde, verdrukking. Evenwel mocht — Gode zij dank! — vanwege een goedgunstige beschikking der Overheid aan de groeve, waar méér dan duizend vrienden en belangstellenden, van heinde en verre samengestroomd, waren geschaard, door de beide broers van den ontslapene een woord worden gesproken en gebeden, waarna gemeenschappelijk werd gezongen het bekende lied: „Auf dem Lamm ruht meine Seele!” ** J. N. V.

*) „Heer Jezus, U weet toch, dat ik U liefheb; neem mij dan tot U.”

**) „Op het Godslam rust mijn ziele!”